

نگاهی جزئی تر به دو طرح برای ورزشگاه جدید بیندازید تا متوجه شوید که چرا صحبت های گازیדיس و افراد دیگر درگیر پروژه تا این اندازه مملو از شور و شوق است. طرح «The Cathedral» از سوی مهندسان «Populous» طراحی و ارائه شده؛ افرادی که ورزشگاه جدید تاتنهام را به دنیای فوتبال معرفی کردند. الهام بخش آنها برای این طرح، دو سازه عظیم شهر میلان یعنی «دومو» و «گالریا» بوده و نمای شیشه‌ای و طراحی جالب آنها، وعده اتمسفری بسیار صمیمانه را به فوتبال دوستان می دهد.

در طرح «The Rings of Milan» ورزشگاهی متشکل از دو حلقه متصل را می بینیم؛ دو حلقه که نمادی است از دو باشگاه میلان و اینتر. این استادیوم توسط گروه مهندسی و معماری «Sportium/Manica» طراحی شده که بازسازی ورزشگاه های «نوکمپ» و «ویمبلی» را در کارنامه حرفه‌ای شان می بینند. در ورزشگاه پیشنهادی این گروه، وجود زیاد چراغ های LED به چشم می آید؛ آلمانی که در شب بازی میلان رنگ مشکی وقرمز و در شب بازی اینتر رنگ مشکی وآبی را به شهر غالب خواهد کرد.

هر دو باشگاه در مقطعی به بازسازی ورزشگاه فعلی به جای ساخت یک استادیوم جدید اندیشیدند و حتی پای اساتید ارشد دانشگاه پلی تکنیک میلان را هم به پروژه باز کردند اما در پایان همگی به این نتیجه رسیدند که امر بازسازی، پروژه‌ای غیرواقع گرایانه است.

گازیدیس در این رابطه می گوید: «برای بازسازی باید همان میزان پول را خرج می کردیم اما در پایان احتمالا در ورزشگاهی پی می گذاشتیم که اصلا به یک استادیوم جدید شباهت نداشت. روح ورزشگاه فعلی نیز با انجام بازسازی حفظ نمی شد. پس چه دلیلی برای این کار وجود داشت؟ این یک فرصت فوق العاده برای ساخت ورزشگاهی جدید است که نه فقط یکی از بهترین ها در ایتالیا بلکه زیباترین در اروپا باشد. دلیل اینکه من این صحبت ها را به زبان می آورم این است که تاریخچه ما در اشتراک ورزشگاه به ما اجازه می دهد تا کارهایی را به اجرا بگذاریم که در نقطه‌ای دیگر در اروپا احتمال وقوعش چیزی در حدود صفر است. ما در یک شرایط خاص و ویژه قرار داریم و در صدد هستیم از آن به بهترین شکل ممکن بهره ببریم. این یک پروژه فرهنگی است که می تواند برای تمام اروپا یک نمونه و الگو باشد.»

با تمام این اوصاف یک سؤال همچنان بی پاسخ مانده؛ آیا تمام موارد فوق پروژه تخریب سن سیرو به عنوان ورزشگاهی تاریخی که میزبان قهرمانی های اینتر، میلان، فینال های خاطره انگیز اروپایی و بازی های جهانی بوده را توجیه می کند؟

«پائولو اسکارونی» رئیس میلان در واکنش به این سؤال، دیدگاه جدیدی را مطرح می کند و براین باور است که ساخت ورزشگاه جدید تنها راه برای آنها و اینتر جهت رقابت با باشگاه های بزرگی همچون رئال مادرید، بارسلونا، یوونتوس و بایرن مونیخ است: «باشگاه های بزرگ اروپایی سالیانه صد میلیون یورو از ورزشگاه خود کسب درآمد می کنند ولی میلان و اینتر تنها ۳۴ میلیون یورو از این بخش درآمد دارند. این مبلغ برای مثال یک سوم درآمد آرسنال از این ناحیه است! در وضعیتی که قانون بازی جوانمردانه مالی اعمال می شود، اگر چنین منبع درآمدی نداشته باشیم چگونه می توانیم رقابت کنیم؟ من دیدی که در سن سیرو نسبت به ورزشگاه مان داریم را هم درک می کنم و هم عاشقش هستم اما دیگر نکات پیرامون آن، منفی و تاریخ گذشته است. اگر مقامی بلند مرتبه از کشورهای دوست برای تماشای بازی میلان بیاید ما تنها یک اتاق مناسب برای او داریم!»

همین کمبود امکانات در طی سال ها، کاهش شدید درآمد دو باشگاه میلانی از بخش ورزشگاه را در پی داشته. این در حالی است که در همین بازه زمانی یوونتوس، اتلتیکومادرید و تاتنهام برای آنکه بهترین نفع را از ثروتمندترین هواداران خود ببرند، ورزشگاه های جدید ساخته اند و به آنچه می خواستند رسیدند. ورزشگاه جدید میلان نیز با وجود کاهش ۲۰ هزار نفری گنجایش، با افزایش خدمات و ارتقا‌ع سطح کیفی مطمئنا می تواند به افزایش درآمد باشگاه منجر شود.

اسکارونی در همین رابطه گفت: «اگر از زمانی که قوانین مالی معرفی شدند ما به جای ۳۴ میلیون یورو، مبلغ ۷۰ میلیون یورو درآمد داشتیم در طی پنج سال به درآمد ۳۵۰ میلیون یورویی دست می یافتیم. مبلغی کلان که می توانستیم با آن به راحتی ستاره های بزرگ را به میلان بیاوریم. می توانستیم در آکادمی اقدامات اساسی تری انجام دهیم. می توانستیم با دقت بیشتری در سراسر جهان به کشف استعداد های جوان بپردازیم و البته که مجبور نبودیم ستاره های خود را به فروش برسانیم.»

اسکارونی به نکته‌ای بسیار کلیدی اشاره کرده؛ بله، میلان بیشتر از هر وقت دیگری به تقویت نیاز دارد. سقوط آنها از قله فوتبال اروپا، بسیار سریع و شوکه کننده رقم خورد. تیمی که در دهه نخست قرن بیست ویکم طی ۵ سال به ۳ فینال لیگ قهرمانان اروپا رسیده و دو مرتبه بر جام نقره‌ای بوسه زده بود؛ پس از سال ۲۰۰۷ و آخرین قهرمانی، تنها یک بار توانسته رنگ مرحله یک چهارم نهایی این مسابقات را ببیند؛ روسونری در سال های اخیر نیز در دو فصل ۱۸-۲۰۱۷ و ۱۹-۲۰۱۸ در رقابت های لیگ اروپا به میدان رفت و پیش از آن سه فصل در هیچ تورنمنت اروپایی حاضر نبود! آنها فصل اخیر هم به دلیل نقض قوانین مالی از حضور در لیگ اروپا محروم شدند. اوضاع در سری آ نیز به هیچ عنوان باب میل شان پیش نرفته و آخرین قهرمانی آنها در لیگ به ۹ سال پیش بازمی گردد! رتبه های این تیم از فصل ۱۴-۲۰۱۳ هم اصلا قابل تقدیر نبوده؛ هشتم، دهم، هفتم، ششم، ششم، پنجم و ششم!

داستان مشکی وآبی ها هم چندان متفاوت نیست؛ نراتزوری پس از کسب قهرمانی با «ژوزه مورینیو» در لیگ قهرمانان اروپا، تنها چهار مرتبه دیگر در این رقابت ها حاضر شدند که بهترین پیشروی شان تا مرحله یک چهارم نهایی، سال ۲۰۱۱ رقم خورد. در دو دوره از چهار حضور نیز آنها در همان مرحله گروهی حذف شدند. اینتر در همان فصل سه گانه شگفت انگیز در سال ۲۰۱۰، برای آخرین بار اسکودتو را بالای سر برد و در فصل جاری پس از یک دهه برای قهرمانی مجدد در ایتالیا توانست رقابت کند. رقابتی که آن را هم با یک امتیاز کمتر به یوونتوس واگذار کرد.

در چنین دوران ناموفقی، ساخت ورزشگاهی جدید به جای سن سیرو تنها خلق یک محل مدرن برای هواداران جهت تماشای مسابقات نیست، بلکه آغاز انقلاب در میلان

است.

گازیدیس در جواب به این پرسش که آیا ساخت ورزشگاه مهم ترین عنصر برنامه میلان برای بازگشت به اوج است، می گوید: «برای تحقق این هدف باید اقدامات زیادی انجام شود. ساخت ورزشگاه جدید از نظر من قطعه بنیادین ماجراست اما تنها کار ما نخواهد بود. من تمایلی به ارائه وعده های بزرگ ندارم اما می توانم به صراحت بگویم که همگی ما یک ماجراجویی جذاب در پیش داریم که باید طی آن قطعات درست را یکی پس از دیگری در جای صحیحش قرار بدهیم. پروژه ورزشگاه یک قطعه مهم و کلیدی این پازل است. پس از آن باید در بخش فوتبالی رویکردی متفاوت به آنچه در ایتالیا می بینیم برای خود تعریف کنیم. شما ببینید مسئولان لیگ برتر دست به چه اقداماتی زده اند. آنها جنبه بین المللی به خود گرفته اند و از کارشناسان جهانی استفاده می کنند تا کنار هم در پروسه‌ای مدرن با استفاده از اطلاعات و داده ها کار کنند. تمام این موارد باید کنار هم رخ دهد. ما هم نامی بزرگ در جهان داریم و میلان هنوز هم یکی از پنج باشگاه بزرگ جهان در نگاه هواداران است. میلان باید در فوتبال اروپا و جهان نقش فعال و قوی ایفا کند و تنها محدود به ایتالیا نباشد! باید فعالیت داشته باشیم و سخت تلاش کنیم تا نتایج دلخواه را ببینیم. مشخصاً باشگاه دوران سختی را پشت سر می گذراند اما برند و نام میلان هنوز هم همچون گذشته بزرگ و باارزش است. ما آماده برداشتن تمام قدم های لازم هستیم.»

آنتونلو نیز نظراتی همانند گازیדיس دارد و معتقد است که ساخت ورزشگاه جدید به اینتر کمک خواهد کرد تا بازیکنان درجه یک را متقاعد به پیوستن به افعی ها کنند: «ما اکنون سن سیرو را در اختیار داریم که یک ورزشگاه نمادین است اما به دلیل نواقص موجود ما پروژه ساخت یک ورزشگاه جدید را کلید زدیم. قطعاً بر خورداری از ورزشگاهی جدید در شهر یک اتفاق بزرگ است و به یک امر جذاب در اروپا تبدیل می شود. ضمن اینکه توجه بازیکنان را هم جلب خواهد کرد. آنها متوجه خواهند شد که ما یکی از بزرگترین باشگاه های جهان هستیم و خواهان بازگشت به قله فوتبال ساخت ورزشگاه جدید یک عنصر کلیدی در این برنامه است که می تواند درآمد ما را بسیار افزایش دهد تا پول لازم جهت جذب بازیکنان را به دست آوریم.»

کمپانی «الیوت» به عنوان مالک آمریکایی باشگاه میلان و کمپانی «سونینگ» به عنوان مالک چینی اینتر، در طی دوران فعالیت شان نشان داده اند که شرکت هایی جاه طلب هستند اما هزینه یک میلیارد یورویی برای ساخت ورزشگاهی جدید با توجه به بحران مالی ناشی از «کووید ۱۹» آیا خللی در عملکرد این شرکت ها ایجاد نخواهد کرد؟ آیا بحران فعلی ضربه‌ای به پروژه ساخت ورزشگاه جدید نخواهد زد؟

ایتالیا یکی از کشورهایی بود که طی این بیماری در اروپا ضربه سنگینی خورده؛ کشوری که تقریباً ۳ ماه قرنطینه در آن برقرار بود، بیش از ۲۵۰ هزار نفر به بیماری مبتلا شدند و چیزی در حدود ۳۵ هزار نفر جان خود را از دست دادند. توریسم، رستوران ها، فروشگاه ها، موزه ها و بخش حمل و نقل در این بازه زمانی ضربه سنگینی را متحمل و باشگاه های فوتبال این کشور نیز هم با پیامدهای مالی ناشی از این ویروس منحوس دست به گریبان شدند. مخصوصاً اینکه با توجه به برگزاری بازی ها پشت درهای بسته، عملاً ز کسب درآمد در روزهای مسابقه نیز محروم ماندند.

به همین دلیل نیز این شرایط بحرانی، نگرانی ها درباره توانایی دو باشگاه در پرداخت هزینه ساخت ورزشگاه را بالا برده اما طبق گفته مسئولین به نظر می رسد در ساخت ورزشگاه هیچ تعویقی در کار نخواهد بود. هر دو باشگاه قصد دارند برای تأمین سرمایه لازم جهت تکمیل این پروژه به سمت چهره های مورد اعتماد خود رفته و با دریافت وام های قابل قبول و یا ارائه طرح های مشارکتی، استادیوم جدید را طبق برنامه به بهره برداری برسانند و سپس از محل درآمد ورزشگاه، طی چند سال برای بازپرداخت وام ها و هزینه ها وارد گود شوند. آنتونلو در این خصوص صحبت هایش را اینگونه پی می گیرد: «برای مالکان هر دو باشگاه، ساخت ورزشگاه یک پروژه استراتژیک و کلیدی است. استادیوم جدید بخشی از برنامه بلندمدت ما است پس مالکان تعهد کامل دارند تا آن را نه فقط برای باشگاه، بلکه برای شهر نهایی کنند. دو سرمایه گذار خصوصی نیز تصمیم گرفته اند به میلان بیایند تا سرمایه گذاری کلانی در شهر انجام دهند.»

این تعهد در ماه مه و زمانی که دو طرح جدید در اختیار دو باشگاه قرار گرفت مشخص شد. در حقیقت بزرگترین مشکل در خلال مذاکرات دو باشگاه و شورای محلی، درباره سن سیرو فعلی بود و طرح های جدید این مشکل را به طور کامل حل کردند. در ابتدا ایده بر این اساس بود که «سن سیرو» تخریب شود؛ ایده‌ای که البته با مخالفت شهردار میلان مواجه شد. «جوزیه سال» از این نگران بود که لکه‌ای سیاه به نام «تخریبگر ورزشگاهی تاریخی» برای همیشه به نام او به عنوان شهردار بچسبد و آینده سیاسی او را به اتمام برساند. پس از چند ماه مذاکره میان طرفین، سرانجام دو کمپانی «Populous» و «Sportium/Manica» طرح هایی را ارائه دادند که در آنها از سن سیرو نیز استفاده می شود. به این ترتیب که در طرح «The Cathedral» لایه اول سن سیرو به یک محیط جذاب برای مردم تبدیل خواهد شد که انواع

بازی ها را در آن انجام دهند. در طرح «The Rings of Milan» نیز در سن سیرو فضای سبزی ایجاد می شود که جمعیت را در طول روزهای هفته به سمت خود جذب کند.

«روبرتا گایبری» عضو کمیسیون ورزشی در شورای شهر میلان در این باره می گوید: «همه ما می دانیم که در این شهر به سن سیرو یک تعلق احساسی بالا وجود دارد زیرا ورزشگاه جوزیه مه آتزا نه متعلق به اینتر بلکه متعلق به مردم این شهر است. مردم این استادیوم را بهترین مکان برای تماشای فوتبال می نامند و برای این امر نیز دلیل متعدد و قابل قبولی دارند. هر دو تیم، تاریخی خاطره انگیز در میان دیوارهای این ورزشگاه به ثبت رسانده اند؛ بازی های بسیاری برده و باخته اند. از این رو تخریب کامل چنین بنایی برای مردم واقعاً ضربه‌ای سنگین بود. شهرداری از باشگاه ها خواست تا بخش هایی از سن سیرو را حفظ کنند و مکان هایی بسازند تا ورزش های دیگر در آن برگزار شود. باشگاه ها نیز با این پیشنهاد موافقت کردند و تصمیم گرفتند تا پروژه جدیدی در پیش بگیرند تا بخش های مهمی از ورزشگاه را حفظ کنند. امری که برای من بسیار مهم است. آنها اکنون فضایی خلق خواهند کرد که خاطرات به آتش کشیده نشوند و مردم از حضور در ورزشگاه جدید احساس رضایت داشته باشند. فراموش نکنید که آنجا فقط یک استادیوم فوتبال نیست؛ میعادگاه هزاران عاشق است. معبد میلیون ها فوتبال دوست است. اینجا رویای شبانه بسیاری از کودکان است. ما آن را حفظ کردیم و اکنون می توانیم در منطقه‌ای متروک، فضایی مملو از روح، شور و اشتیاق زندگی خلق کنیم.» این برنامه از لحاظ اقتصادی و اجتماعی منطقی و ایده آل است اما از دیدگاه فوتبالی آیا هواداران مشتاق دو باشگاه بزرگ شهر میلان با آن موافقت می کنند؟

«پیه‌ترو بالزانو پرتو» یکی از هواداران میلان و مدیر رادیو «روسونا» در همین رابطه می گوید: «ترک سن سیرو به مانند بر هم زدن رابطه عاشقانه با نامزدتان است. شما مدتی ناراحت خواهید بود اما به این معنا نیست که دیگر هرگز عاشق نخواهید شد. این اتفاق برای تمام هواداران ناراحت کننده است و همگی بخشی از وجودمان را در سن سیرو جا خواهیم گذاشت. گویی پس از ۳۰ سال زندگی در یک خانه، به خانه‌ای جدید نقل مکان کنیم. من در سن سیرو بزرگ شدم. در بچگی رویای پریدن از فنس ها را داشتم و حالا به لطف سن سیرو من یک فرد بالغ و یک خبرنگار شده‌ام. شخصاً خوش شانس هستم که به لطف شغلی که دارم می توانم در خصوص میلان صحبت کنم و این را مدیون سن سیرو و تمام تجربیاتم در آن مکان جادویی هستم. من هنوز هم برای بازی های تیم به ورزشگاه می روم اما باید بپذیریم که زندگی این است و با گذر زمان، اعمال تغییرات اجتناب ناپذیر است. سن سیرو همیشه در قلب من و میلانیستا خواهد ماند اما با گذر زمان، مطمئن هستم که هواداران عاشق ورزشگاه جدید خواهند شد، خصوصاً اگر باشگاه هم به مسیر موفقیت بازگردد.»

اما اگر کسی شایسته گفتن حرف آخر درباره ورزشگاه باشد؛ آن شخص کسی نیست جز «فرانکو بارسی». اسطوره در این خصوص حرف آخر را می زند: «با تمام احترام به ورزشگاهی مانند سن سیرو، معتقدم که زمان تغییر فرا رسیده است.»